

Arrest

nr. 73 039 van 11 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 6 november 2009 een asielaanvraag in. Op 25 november 2010 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 9 februari 2011 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 55 779 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 februari 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 13 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.02.2010 werd ingediend door:

Naam aanvrager:

S.A. (...)

S.V. (...)

+ kinderen:

(...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

Adres:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché leidt af uit de voorgelegde medische attesten dat betrokkene voor zijn aandoeningen medicamenteus wordt behandeld en opgevolgd. Dat gespecialiseerde opvolging vereist is.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, besluit de arts-attaché vanuit medisch standpunt dat de aandoeningen, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat in het medisch advies van de arts niet vermeld staat dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Daarnaast kan ook worden opgemerkt dat eerstelijns hulp gratis is voor alle burgers van Armenië. In een aantal gevallen kunnen medicijnen gratis verkregen worden. De poliklinische en ambulante zorg is gratis in Armenië voor alle Armeniërs.

Wat de geografische toegankelijkheid betreft, merken we op dat L, het geboortedorp van betrokkene zich bevindt op 118 km van Jerevan waar tal van gespecialiseerde ziekenhuizen en poliklinieken beschikbaar zijn. Ook in G, de geboortestad van de kinderen van betrokkene zijn faciliteiten beschikbaar.

Wat reizen betreft blijkt volgens de arts-attaché niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele instabiele medische toestand en/of van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; indien noodzakelijke/gewenst kan in verband met de overgevoeligheid bij transport bij een eventuele reis een symptomatische behandeling voorgeschreven worden.

De arts-attaché leidt af dat mantelzorg niet medisch vereist is.

Derhalve

- 1) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : levensvoorwaarden, de politieke en sociale instabiliteit,) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Op 24 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoekster dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing (RvV 73 843).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van de substantiële vormvereisten;
Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer;
Machtsoverschrijding.*

4.1.1.

De bestreden beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dient minstens nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché E.B. (...) maar draagt geen originele handtekening

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

4.1.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissingen moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatie diensten, dat als volgt bepaald:

“...Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1. “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2. “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

- De verzoekster was evenwel geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

- De verzoekster was persoonlijk aanwezig bij de gemeente om de beslissing af te tekenen.

4.1.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en printer.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening aangezien de verzoekster geen bestemming was in het kader van enig elektronisch verkeer.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, *La preuve du contrat conclu par voie électronique*, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

De ingescande handtekening is bijgevolg niet meer dan een loutere fotokopie.

4.1.5.

a) De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b) Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

Het is in dat opzicht merkwaardig dat het medisch verslag van de adviserende geneesheer gericht is aan mevr. E.V. (...) én dat er tevens als contactpersoon mevr. C., V.F. (...) vermeld wordt én dat tegelijkertijd nergens de naam van de betrokken ambtenaar vernoemd wordt die de beslissing zou hebben genomen met name mevr. E.B. (...).

Dit doet dan ook ernstig vermoeden dat de beslissing niet door de attaché E.B. (...) is genomen.

c) De verzoekster was bovendien geen bestemming in enig elektronisch verkeer zodat er geen sprake kan zijn van een elektronische handtekening.

d) De bestreden beslissing werd via aangetekende post aan de verzoekster overgemaakt.

4.1.6.

De administratieve beslissing dd. 13/05/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek."

2.2. In de nota repliceert verweerder dat ondertekenaar E.B., gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zodat over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen niet kan worden getwijfeld. Er wordt niet betwist dat attaché E.B. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, draagt de bestreden beslissing wel degelijk een originele handtekening, evenwel op papier aangebracht door moderne technische middelen. In de mate waarin verzoekster de elektronisch gescande handtekening bekritiseert, verwijst verweerder naar de arresten van de Raad van State nrs. 207.655 en 207.656 van 24 september 2010. Verweerder wijst erop dat de elektronisch gescande handtekening principieel aanvaard wordt door de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder merkt op dat er *in casu* gebruik is gemaakt van een systeem, dat volledig voldoet aan de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening. Deze toepassing verzekert de authenticiteit van de handtekening via een systeem van persoonlijke logins en wachtwoorden. Na validatie van een tekst of beslissing kan het document niet meer worden gewijzigd.

Verweerder wijst erop dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de figurerende handtekening zomaar door iedereen had geplaatst kunnen worden.

2.3. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening draagt en niet manueel ondertekend werd, zodat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat er twijfels rijzen over de vraag of de bestreden beslissing wel degelijk door attaché E.B. werd genomen, daar het medisch verslag van de adviserende geneesheer gericht is aan mevrouw E.V. en mevrouw C.V.L. als contactpersoon wordt vermeld en de naam van de beslissingnemende attaché nergens wordt vernoemd. Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch advies werd gegeven door Dr. G.K. met als contactpersoon mevrouw V.L.C. Het medisch advies is gericht aan *"mevr. V.E., Dienst Humanitaire regularisaties, medische sectie"*. Verzoekster betwist niet dat het medisch advies werd gegeven door Dr. G.K. De bestreden beslissing vermeldt onderaan naast de handtekening *"Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, E.B., attaché"*. Als contactpersoon wordt eveneens mevrouw E.B. vermeld. Het loutere feit dat het medisch advies gericht is aan een andere persoon van de dienst Humanitaire Regularisaties, toont niet aan dat de bestreden beslissing niet effectief door attaché E.B. zou zijn genomen. Het is niet kennelijk onredelijk dat een dossier door een derde persoon dan de beslissingnemende attaché zou worden voorbereid. De beslissingnemende attaché eigent zich met het ondertekenen van de beslissing, deze beslissing toe. De Raad ziet ook niet in hoe het feit dat een medisch advies een andere naam vermeldt als contactpersoon dan de naam van de beslissingnemende attaché, zou kunnen aantonen dat de bestreden beslissing niet door de beslissingnemende attaché zou zijn genomen. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing onderaan duidelijk vermeldt *"De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, E.B.. (...) Attaché"*.

Verzoekster betwist niet dat mevr. E.B. attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aldus bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 13 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan nemen.

Er dient opgemerkt te worden dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Hieruit volgt dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing heeft getroffen. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze. Hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

De volgende vraag die rijst is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing. Het wordt niet betwist dat dit geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden, een manueel aangebrachte handtekening

dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670). In de nota geeft verweerder aan dat het wel degelijk een “*originale*” handtekening betreft, die via moderne technische middelen op papier werd aangebracht. Verweerder voert aan dat het door hen gebruikte systeem voldoet aan de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening, gezien de handtekening op unieke wijze verbonden is met de ondertekenaar en de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van de betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening. De ondertekenaar is identificeerbaar en de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening, gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar. Elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst, wordt het document geregistreerd en kan het vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

Hieruit kan afgeleid worden dat de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing wordt geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een “*digital image*” van de handtekening is (cf. S. Van Den Eynde, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek *Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit*, J. Steyaert, U. Maris en E. Goubin (ed.), Leuven, 2001, 71-84). Het is de uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing met de “*digital image*” van de handtekening die betekend werd aan verzoekster en die zich tevens bevindt in het administratief dossier.

De bewering van verzoekster dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het “*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*” en “*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Het feit dat verzoekster geen bestemming was in enig elektronische verkeer doet hieraan geen afbreuk.

Daarenboven moet worden benadrukt dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is, in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De stelling van verweerder dat, gelet op de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening in het systeem van de Dienst Vreemdelingenzaken, de ingescande handtekening van attaché E.B. alleen kan worden geplaatst door attaché E.B. zelf, daar zij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen, wordt door verzoekster niet weerlegd. Zij beperkt zich tot de algemene stelling dat een ingescande handtekening in principe door eender wie geplaatst kan worden en wijst op het feit dat het medisch advies een andere contactpersoon vermeldt en gericht is aan nog een andere persoon. Zoals hoger reeds uiteengezet, kan niet worden ingezien hoe het feit dat het medisch advies een andere contactpersoon vermeldt dan de beslissingnemende attaché van de bestreden beslissing, erop zou kunnen wijzen dat de bestreden beslissing niet effectief zou zijn genomen door de persoon die het ondertekende. Het feit dat het medisch advies werd overgemaakt aan een derde persoon en niet aan de beslissingnemende attaché, toont op zich niet aan dat mev. E.B. de bestreden beslissing niet zelf zou hebben genomen. Het loutere feit dat een derde persoon een dossier voorbereidt voor de beslissingnemende attaché en hierbij zowel intern als extern optreedt als contactpersoon, doet geen afbreuk aan het feit dat attaché E.B. zich de beslissing toe-eigende. Verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché E.B. is genomen en dat deze stelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Op de bestreden beslissing kan de ondertekenaar van de beslissing worden geïdentificeerd, namelijk attaché E.B. wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. Dezelfde attaché wordt ook als contactpersoon vernoemd in de bestreden beslissing. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing,

zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché E.B. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Temeer daar uit vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds gebleken is dat het door verweerder gehanteerde systeem van ingescande manuele handtekeningen de nodige waarborgen voorziet dat deze enkel door de attaché zelf kunnen worden geplaatst. De beweringen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met machtsoverschrijding.

De Raad kan verder slechts opmerken geen “algemeen beginsel van behoorlijk beheer” te kennen en verzoekster verstrekt in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.4. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — motiveringsverplichting;
- Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Schending van art. 9ter Vreemdelingenwet;
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;
- Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E. V.R.M.;
- Manifeste beoordelingsfout.

4.2.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster mede te delen dat haar verblijfsaanvraag overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat de bestreden beslissing tevens kennelijk onzorgvuldig is en een manifeste schending uitmaakt van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

4.2.2.

De verzoekster heeft ernstige redenen om de vernietiging te vragen van de beslissing tot ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

De adviserende geneesheer stelde in het advies immers dat:

- de verzoekster inderdaad lijdt aan een aandoening die ernstig is en bij het uitblijven van een adequate en continue behandeling, een reëel risico kan inhouden voor betrokkenes leven en/of fysieke integriteit;
- er in medisch-technische zin aanwezigheid waar te nemen is van artsen, medische toestellen om bv. Een RX, echografie of MRI uit te voeren ; tevens zou de medicamenteuze behandeling in Armenië beschikbaar zijn;
- het niet aan de adviserende geneesheer is om advies te verlenen of een evaluatie te maken van de toegankelijkheid van de medische zorgen en medicamenteuze behandeling:

“Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies.”

Besluit

Met andere woorden, volgens de adviserende geneesheer is de ziekte van de verzoekster ernstig en is er een blijvende opvolging noodzakelijk zonet komt het leven van de verzoekster en / of haar integriteit in het gevaar.

De Dienst Vreemdelingenzaken diende dan weer volgens de adviserende geneesheer de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg te beoordelen aangezien dit niet kadert in het advies van de adviserende geneesheer.

4.2.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelde dan weer in de aangevochten beslissing dd. 13/05/2011 met betrekking tot de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg dat:

- uit het verslag van de adviserende geneesheer niet blijkt dat de verzoekster arbeidsongeschikt is en de verzoekster dus voor haar medische kosten en opvolging zou kunnen instaan;*
- de eerstelijns hulp gratis voor alle burgers van Armenië;*
- in een aantal gevallen de medicijnen gratis verkregen kunnen worden;*
- de poliklinische zorg en ambulante zorg gratis is voor alle Armeniërs; de klinieken geografisch toegankelijk zijn in Jerevan (118 km van verzoeksters geboortedorp) en in Gyumri.*

Het mag duidelijk zijn dat deze vaststellingen onmogelijk kunnen doorgaan als een deugdelijke, draagkrachtige motivering om te besluiten tot de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg.

- de Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt niet de financiële draagkracht van de verzoekster;*
 - de Dienst Vreemdelingenzaken besluit dat de verzoekster arbeidsgeschikt is maar de adviserende geneesheer heeft zich hierover evenwel niet uitgesproken;*
- inderdaad, indien de adviserende geneesheer zich over de arbeids(on)geschiktheid niet uitspreekt, dan kan door de Dienst Vreemdelingenzaken niet deugdelijk besloten worden dat de verzoekster arbeidsgeschikt is het was immers niet in de opdracht van de dokter om hierover uitspraken te doen;*
- er is een loutere veronderstelling vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken dat de geneesmiddelen, behandeling en noodzakelijke hulp door de verzoekster zal betaald kunnen worden*
 - de Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt niet de betaalbaarheid van de gespecialiseerde klinieken ; de niet gespecialiseerde klinieken zouden dan weer mogelijks wel gratis zijn;*
 - de eerstelijns hulp zou ook gratis zijn ; evenwel houdt de Dienst Vreemdelingenzaken er geen rekening mee dat de verzoekster geen eerstelijns hulp nodig heeft maar wel degelijk gespecialiseerde te betalen medische opvolging.*

Met loutere waarschijnlijkheden en niet specifieke informatie over de toegankelijkheid tot betaalbare behandelingen en medicatie, kan niet besloten worden dat de ononderbroken behandeling in Armenië gewaarborgd is en is het derhalve niet uitgesloten dat er wel een risico bestaat in hoofde van de verzoekster dat haar leven en / of fysieke integriteit in gevaar komt.

De verwerende partij is niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is. Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de beschikbare medische gegevens de arts-attaché adviseert dat de aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Verder motiveert de bestreden beslissing dat de medische opvolging of behandeling en medicatie geografisch en financieel toegankelijk zijn in het herkomstland van verzoekster. Verweerder concludeert dat verzoekster lijdt aan een aandoening die hoewel dit kan worden beschouwd als aandoeningen die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet

adequaat worden behandeld, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandelingen beschikbaar zijn in Armenië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak onderzocht wordt in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het op het ogenblik van de aanvraag geldende artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster betoogt dat de motieven met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen onmogelijk als deugdelijk en draagkrachtig kunnen worden beschouwd. Zij meent dat haar financiële draagkracht onvoldoende werd onderzocht.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat verweerder geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in haar herkomstland. Zo motiveert verweerder in de bestreden beslissing:

“Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat in het medisch advies van de arts niet vermeld staat dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Daarnaast kan ook worden opgemerkt dat eerstelijns hulp gratis is voor alle burgers van Armenië. In een aantal gevallen kunnen medicijnen gratis verkregen worden. De poliklinische en ambulante zorg is gratis in Armenië voor alle Armeniërs.

Wat de geografische toegankelijkheid betreft, merken we op dat Leninakan, het geboortedorp van betrokkene zich bevindt op 118 km van Jerevan waar tal van gespecialiseerde ziekenhuizen en poliklinieken beschikbaar zijn. Ook in Gyumri, de geboortestad van de kinderen van betrokkene zijn faciliteiten beschikbaar.”

Verweerder heeft aldus niet enkel de geografische doch ook de financiële toegankelijkheid onderzocht. Uit de eenvoudige lezing van de motieven blijkt dat verweerder rekening hield met zowel de algemene situatie van de gezondheidszorg in Armenië, als met de persoonlijke situatie van verzoekster. Door te onderzoeken of verzoekster arbeidsongeschikt is, heeft verweerder wel degelijk verzoeksters financiële draagkracht onderzocht. Het enkele gegeven dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verweerder laat de Raad niet toe te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing en vormt geen grond tot vernietiging.

Verzoekster meent dat de adviserende geneesheer zich niet heeft uitgesproken over de arbeidsgeschiktheid van verzoekster nu dit niet zijn opdracht is hier uitspraken over te doen. Gelet op de formulering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is het duidelijk dat verzoeksters aandoening dient te worden onderzocht in het kader van een terugkeer naar Armenië. Zowel verzoeksters artsen als de ambtenaar-geneesheer hebben vanuit dit oogpunt hun medische attesten, respectievelijk advies opgesteld, zodat kan worden verondersteld dat alle nodige informatie voor deze beoordeling hierin werd opgenomen. Bovendien is het verzoekster die een aanvraag indient voor een machtiging tot verblijf in België om medische redenen, nu zij meent dat zij in Armenië niet terecht kan voor de nodige zorgen. Het is dan ook aan verzoekster, om in samenspraak met haar artsen de bewijzen naar voor te brengen dat zij niet instaat is om financieel in te staan voor haar behandeling, doordat zij bijvoorbeeld niet arbeidsgeschikt is. Verzoekster beperkt zich tot de redenering dat verweerder niet kan voortgaan op een “niet vermelding” in het medisch attest van de ambtenaar-geneesheer, doch brengt ook nu bij haar inleidend verzoekschrift geen enkel bewijs naar voor dat zij niet arbeidsgeschikt zou zijn en aldus niet zelf financieel zou kunnen instaan voor de kosten van haar medische behandeling in Armenië. Verzoekster bekritiseert de motieven in de zin dat het om veronderstellingen gaat, doch toont op geen enkele wijze aan dat deze veronderstellingen foutief zijn. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de conclusie van verweerder, met name dat verzoekster zelf kan instaan voor de kosten van haar medische behandeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Verzoeksters argument dat verweerder zich beperkte tot een verwijzing naar de gratis eerstelijns hulp terwijl zij gespecialiseerde medische opvolging behoeft, doet hier dan ook geen afbreuk aan. De Raad herhaalt dat het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de conclusies van verweerder, zij niet aantoon dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekster toont op geen enkele wijze aan met welke informatie verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij de vraag naar de financiële toegankelijkheid van de behandeling, noch toont zij aan dat de conclusies die verweerder trok uit het geheel van de door verzoekster uiteengezette situatie, de door haar neergelegde medische attesten en het advies van de ambtenaar-geneesheer evenals de verschillende informatieve documenten met betrekking tot Armenië, kennelijk onredelijk zijn.

Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekster om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Verzoekster toont evenmin aan dat verweerder een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden.

Inzoverre verzoekster ook de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, verzoekster dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster verwijst naar haar gezondheidstoestand en bekritiseert de motieven aangaande de financiële toegankelijkheid van de nodige medische behandeling. Uit bovenstaande bespreking is evenwel gebleken dat verweerder uitgebreid heeft onderzocht of de nodige medische behandeling voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de door verweerder getrokken conclusies kennelijk onredelijk of op onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn

gekomen. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN